

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5873/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นายอาทิตย์ สุกุลธรรมผู้ร้อง นาย ท. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 134/1, ป.อ. มาตรา 54, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความให้รัฐจัดหาทนายความให้" ซึ่งปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและแจ้งสิทธิให้จำเลยที่ 1 ทราบแล้วและสอบถามเรื่องทนายความหรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน จำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ จำเลยที่ 1 ต้องการให้มารดาผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้จัดหาทนายความให้ คงจัดให้มารดาจำเลยเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติมาตรา 134/4 วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะจัดหาหรือไม่จัดหาทนายความให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่ลงให้ศาลต้องกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีทั้งการเพิ่มและการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี เมื่อเพิ่มโทษหนึ่งในสามแล้วลดโทษหนึ่งในสามจะเป็นโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า ส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงไม่เพิ่มและไม่ลดโทษ มีผลทำให้จำเลยต้องโทษจำคุก 10 ปี ไม่ชอบด้วย ป.อ. มาตรา 54 ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 83, 91, 92, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีอาวุธปืน ลูกกระสุนปืน และเศษรองลูกกระสุนปืน ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ตามกฎหมาย จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาที่มีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และข้อหาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นให้การปฏิเสธ แต่รับว่าใช้อาวุธปืนยิงทำร้ายผู้เสียหาย และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นาย อ. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 25,000

บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมาผู้ร้องแถลงว่าได้รับเงินค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จำนวน 25,000 บาท จึงไม่ติดใจเรียกร้อง ค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 อีกต่อไป ขอลอนคำร้อง ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรม ต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจและฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิด โดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบท ให้ลงโทษฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ซึ่งเป็น กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืน ที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานมี อาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับ ใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 16 เดือน รับอาวุธปืน ลูกกระสุนปืน และเชอร์รองลูกกระสุนปืนของกลาง ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เมื่อส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงเห็นสมควร ไม่เพิ่มโทษและไม่ลดโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 54 เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุก 10 ปี 8 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้โต้แย้งในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 กับนาย อ. ผู้เสียหาย รู้จักกันมานานประมาณ 10 ปี และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน แต่ก่อน เกิดเหตุผู้เสียหายให้ข้อมูลต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าจำเลยที่ 1 มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับ ยาเสพติดให้โทษ จำเลยที่ 1 จึงถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดี เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 โกรธเคืองผู้เสียหาย ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 นั่งโดยสารมาในรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ข xxxx ที่จำเลยที่ 2 คนรักของจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับ เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถผ่านร้านหมูกระทะที่เกิดเหตุ

ซึ่งตั้งอยู่ริมถนน จำเลยที่ 1 บอกให้จำเลยที่ 2 จอดรถแล้วจำเลยที่ 1 ลงจากรถไปยืนบริเวณหน้าร้านและใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในร้าน 2 นัด กระสุนปืนนัดแรกไม่ถูกผู้เสียหาย กระสุนปืนนัดที่สองถูกผู้เสียหายบริเวณต้นขาข้างซ้ายด้านหลัง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 เซนติเมตร จำนวน 2 แผล ผลเอกซเรย์ไม่พบกระดูกหักและไม่พบสิ่งแปลกปลอมค้างด้านใน หลังเกิดเหตุพันตำรวจตรี จ. รองสารวัตรสืบสวนสถานีตำรวจเมืองชลบุรี และพันตำรวจโท ศ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจเมืองชลบุรี กับพวกเดินทางไปที่ร้านเกิดเหตุ พันตำรวจตรี จ. คุมภาพจากกล้องวงจรปิดบริเวณรอบ ๆ ร้าน แล้วติดตามไปจับกุมจำเลยทั้งสอง โดยจำเลยที่ 1 พาพันตำรวจตรี จ. ไปตรวจยึดอาวุธปืนที่ใช้ก่อเหตุและนำไปทิ้งไว้ในป่าหญ้าข้างถนนชอยกลบ้อมค่ายเป็นของกลาง ส่วนพันตำรวจโท ศ. ตรวจดูภายในร้านพบลูกกระสุนปืนรีวอลเวอร์ (ทองแดงหุ้มตะกั่ว) ขนาด .38 จำนวน 1 ลูก และเศษซองลูกกระสุนปืนรีวอลเวอร์ (ทองแดง) 1 ชิ้น บนพื้นไม้กระดานบริเวณเก้าอี้พลาสติกที่ผู้เสียหายนั่งขณะจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงเข้ามาในร้าน เมื่อผู้เสียหายได้รับการรักษาอาการบาดเจ็บแล้วเข้าไปให้ถ้อยคำต่อพันตำรวจโท ศ. ในวันนั้น ต่อมาในช่วงคำของวันนั้นพันตำรวจตรี จ. นำตัวจำเลยทั้งสองพร้อมอาวุธปืนของกลางส่งมอบให้พันตำรวจโท ศ. ซึ่งแจ้งข้อหาตามฟ้องแก่จำเลยทั้งสอง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ และพาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยทั้งสองไม่เคยได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน สำหรับความผิดมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน และความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษและยกฟ้องจำเลยที่ 1 ตามลำดับ ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนจำเลยที่ 2 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้อง ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 มีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย ไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพในการทำลายล้างสูงและสามารถก่อให้เกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตได้โดยง่ายยิงผู้เสียหายซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติกในระยะห่างประมาณ 5 ถึง 6 เมตร 2 นัด ติดต่อกัน กระสุนปืนนัดแรกไม่ถูกผู้เสียหาย กระสุนปืนนัดที่สองถูกผู้เสียหายบริเวณต้นขาข้างซ้ายด้านหลังซึ่งตำแหน่งที่ถูกกระสุนปืนนัดนี้อยู่สูงในระดับเดียวกับพนักเก้าอี้ หากผู้เสียหายไม่ลุกขึ้นหลบหนีเสียก่อนกระสุนปืนนัดนี้ต้องถูกบริเวณลำตัวของผู้เสียหายอันเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกายซึ่งหากรักษาไม่ทันท่วงทีอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายแล้ว ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ที่ว่า จำเลยที่ 1 ยิงผู้เสียหายก่อนยิงพุดให้ผู้เสียหายรู้ตัวแล้ว แต่เป็นเพราะผู้เสียหายหันหลังวิ่งไปทางหลังร้านซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับจำเลยที่ 1 ยิงปืนลงพื้นพอดี กระสุนปืนจึงกระเด็นไปถูกผู้เสียหายนั้น เห็นว่า หากจำเลยที่ 1 ยิงปืนลงพื้นจริงเมื่อพันตำรวจโท ศ. ซึ่งเดินทางไปตรวจที่เกิดเหตุทันทีหลังจากได้รับแจ้งเหตุจะต้องตรวจพบร่องรอยกระสุนปืนที่พื้นร้านซึ่งเป็นไม้กระดานบ้าง แต่พันตำรวจโท ศ. เบิกความว่า ไม่พบร่องรอยกระสุนปืนที่พื้นร้าน พบแต่ลูกกระสุนปืน 1 ลูก กับเศษซองลูกกระสุนปืน 1 ชิ้น และหากเป็นเพียงการยิงผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 ก็มีโอกาสมิใช่ยังทิศทางอื่นที่มีใช้ทิศทางที่ผู้เสียหายนั่งอยู่ เช่น ยิงขึ้นฟ้าหรือยิงลงพื้นหน้าร้าน เป็นต้น ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ในเรื่องยิงผู้เสียหายจึงไม่ประกอบด้วยเหตุผล

อันจะพึงรับฟังได้ และที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า คดีนี้มีอัตราโทษสูง พนักงานสอบสวนไม่จัดหา
ทนายความร่วมรับฟังการสอบสวน การสอบสวนจึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถาม
คำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการ
ทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้" ซึ่งปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า
พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและแจ้งสิทธิให้จำเลยที่ 1 ทราบแล้วและสอบถามเรื่องทนายความ
หรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน จำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ
จำเลยที่ 1 ต้องการให้มารดาผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน การที่พนักงานสอบสวน
ทำการสอบสวนจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้จัดหาทนายความให้ คงจัดให้มารดาจำเลยเข้าร่วมรับฟังการ
สอบสวนตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว
อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติมาตรา 134/4 วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้
ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา
134/1 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ ฉะนั้นแม้
พนักงานสอบสวนจะจัดหาหรือไม่จัดหาทนายความให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบ
แต่อย่างใด และศาลก็มิได้รับฟังคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มาลงโทษ
จำเลยที่ 1 หากแต่พิจารณาพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบแล้วจึงพิพากษาลงโทษ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค
2 วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นนั้น
ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือ
ลดโทษที่ลงให้ศาลต้องกำหนดโทษ ที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีทั้งการเพิ่ม
และการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2
พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี เมื่อเพิ่มโทษหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 จะเป็นโทษจำคุก 13 ปี 4 เดือน เมื่อลดโทษหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จากผลที่เพิ่มแล้วจะเป็นโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน ผล
ของการเพิ่มและลดโทษจึงไม่เท่ากัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า ส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของ
การลด จึงไม่เพิ่มและไม่ลดโทษ มีผลทำให้จำเลยต้องโทษจำคุก 10 ปี ไม่ชอบด้วย
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 54 ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกา
เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288
ประกอบมาตรา 80 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามแล้ว เป็นจำคุก 13 ปี 4 เดือน ลดโทษหนึ่งใน
สาม คงเหลือโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน เมื่อรวมโทษของจำเลยที่ 1 ทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุก
8 ปี 18 เดือน 20 วัน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

อุทัย โสภาสิตติ · อีรพงศ์ อุ่นชัย · กรวรรณ อาธารมาศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/5873/2567>